

[Glistrup]

lykke. Det skaber den ensretning, den Orwell-tilstand, som hr. Steen Folke pegede i retning af. Man har fundet ud af, at man skal tvinge dem, der hellere vil dyrke deres have, til at betale til balletpigerne på Det kgl. Teater, fordi det nu findes at være den fine og rigtige kultur, mens derimod den Helle-rupkontorchef, som elsker at gå i operaen, ikke skal bidrage til ham, der hellere vil samle på frimærker, eller som hellere vil læse Ib Henrik Cavling, eller hvad han nu vil.

Derfor vender vi os imod den indoktrineringslinje, som i høj grad kom til at præge 1960'ernes politik, hvor der jo ikke var spor forskel på, om det var røde kabinetter eller socialdemokratiske VKR-regeringer, som sad med flertallet. Vi vil tilbage til den menneskelige frihed til selv at vælge og bestemme over sit produktionsresultat, sin indsats her i samfundet, i stedet for den desværre stadig omsiggribende ensretning, som vi oplever, så snart vi drejer om på knappen, oplukkerknappen, til fjernsyn eller radio fra Danmarks statsmonopoliserede udspreddning af ensidige undergravninger af den sande og virkelige menneskelighed.

Derfor er fremskridtspartiet særdeles tilbageholdende, når hr. Niels Matthiasen dukker op med sine forskellige kulturpolitiske initiativer, og derfor var vi glade og taknemmelige, da statsministeren gav det danske folk den julegave at afskedige fru Ritt Bjerregaard, der måske har været den farligste undergraver af lykke i Danmark, som vi har oplevet i vor generation.

Vi er os også klart bevidst, når vi skal til at finde frem til, hvordan lykken tilvejebringes, at »hvad du evner, kast af i de nærmeste krav.«

Ligesom hr. Julius Bomholt udtænkte sin tanke i den bedste mening, er der da heller ingen, der vil tvivle på, at hr. Hans Hedtoft, eller hvem der nu ellers stod bag ved den udvikling, der har sat sin seneste blomst i minister Lise Østergaard, også havde tanker om, at man virkelig ville gavne, virkelig ville nå de rigtige mål. Motiverne var i orden, men resultatet – Vorherre bevares. For det kan nu engang ikke nytte noget at tro, at disse skrivebordsgeneraler i DANIDA, eller hvor de findes, kan sidde og finde ud af, hvad der er det lykkeligste for folk i Chile, Bangladesh eller andre områder i verden. I deres fuldstændig forfejlede syn forsøger de

at tilvejebringe lykke for verdens sultende milliardbefolkning ved en tro på, at man bare skal opdrages i ligusterhegnenes skygge, at man bare skal leve som en anden slags livsfjerne midteroprørsutopister, eller hvad de nu hedder, alle de, der har bidraget til forplumringen og forvirringen i den danske debat. Det er simpelt hen bare usandhed.

Vi kan i mindre målestok se det i det 40.000 menneskers samfund oppe på Grønland, som man har fået ødelagt. Men præcis det samme vil manifestere sig derude, hvor DANIDA og hr. Lasse Budtz og andre skaber menneskelig ulykke ved, at man bidrager til de statslige prestigeprojekter og derfor skaber enorme spændinger mellem befolkningsgrupperne. Når det er de store, fine uddannelser og store luksusfester, vi betaler for inde i hovedstaden, kommer der en spænding i forhold til dem, der ikke kan følge med i udviklingen fra Harald Blåtands niveau til atomalder ude i landsbyerne. Det manifesterer sig i spændinger, som vi ser dem i Uganda, i Iran, i Vietnam og adskillige andre steder, som, med den uheldige opsplitning af verden, der har fundet sted i de sidste årtier i 150 lande, meget vel med udnyttelse af den moderne teknologiske udryddelsesvåben: nukleare, kemiske, bakteriologiske osv., kan føre til, at der slet ikke bliver den langsigtede fremtid, som vi drøfter i dag. Bare en eller anden lomedikator i et eller andet lille land, der skal forene de modsætningskræfter, som minister Lise Østergaard m. fl. puster op imellem styre og befolkning, kan være medvirkende til, at vi på nogle få sekunder kan få udslettet vor civilisation tolt.

Derfor vender vi os meget, meget kraftigt imod de statslige u-landsbevillinger, for de er med til faktisk at skabe menneskelig ulykke og ikke skabe menneskelig lykke. Når man så vender sig fra at sige med regeringen: hvad du evner, kast det af i Det indiske Hav, til at sige: hvad du evner, kast det af herhjemme i Danmark, er det direkte iøjnefaldende, at man kan komme – og under socialdemokratisk førerskab i de første to generationer af indeværende århundrede er kommet – enormt langt i form af direkte hjælp, i form af gode sygehusforhold, gratis sygehuse; i form af folkepensionsforbedringer, i form af et væld af gode ordninger, som der først og fremmest står socialdemokratiet som af-